

Fem sekunder i Lohals Havn

Er det? Nej, det er det er ikke, men hvad er det så, der kigger ned til os i kahytten? De andre sidder med ryggen til og når ikke at se dyret. Altså må jeg forklare dem, hvad jeg har set, hvad det var, der i fem sekunder fik mig til at måbe i Lohals Havn: en gnaver, slank, brun med hvidt under hagen, små nysgerrige øjne og vistnok en lang snude, der endte i en sort kugle – lidt ligesom Fedtmules. Men de tror ikke på mig og klasker sig på lårene af grin over lidt-for-letmatrosens fjollede fantasi, hvad har han spist, var makrellen alligevel for røget? Og så sejler vi videre ned langs Langelands nordvestlige kyst. I Rudkøbing drikker vi kaffe på museet. En af Johannes Larsens svaler er kommet i klemme bag ved et gammelt rør, der hænger på væggen. Trækken fra et åbent tagvindue blæser frisk luft under dens venstre vinge og får den til at bevæge sig langsomt op og ned. Et gammelt svalehjertes tålmodige slag. Hvad er det dog for en underlig skulptur, de har stillet op på havnen i Marstal? Vi må til søs igen. Se, der stryger en edderfugl lavt hen over vandet mellem Avernakø og Drejø! Imens fortøner Ærø sig i *Rylens* kølvand. Vinden er gunstig. Åh, at sejle hen langs den sydfynske kyst. Oven på den lille, men lysende skrænt mellem Ballen og Præstens Skov ligger Ejnar Olsens sommerhus, et faldefærdigt strandskur på afgrundens rand. Lidt efter glider vi forbi Skovsbostrand og Brechts Hus – er det mon Walter Benjamin, der står der inde foran stokroserne og det fynske bindingsværk og tænker tilbage på 1938, hvor han forgæves ansøgte om asyl, inden man sendte ham retur til nazismens mørke? Det var en mink, fik vi senere at vide, man skal skue den på hårene og svømmehud mellem tæerne.